

мешати и створити нешто слично човеку“ и придржавати „се онога за шта је Хомер рекао да је у људима слично и једнако са боговима.“.

Ставовe попут ових потребно је нагласити да би се поље разматрања проблема *мимезис-креативност* у Платоновој онтологији пребацило на тло које је фундирано на његовом схватању узора и парадигматског односа који мимезис ствара према њему: „дистанца између одраза и узора, колико год може бити непремостива и колико год да је могуће њено наглашавање, има нешто криво за прави смисао бића мимезиса. Парадигма на коју се, према Платону, пресликавајући односи свако приказивање и иза које то приказивање нужно остаје, као таква није оно где се осведочује неко уметничко дело. Нико на њу не може да покаже као на оно што се показује поред приказа („парадигма“ и значи: поред тога показано).“. Гадамер овим речима покушава да укаже на могућност да је читава Платонова теорија о мимезису заправо позиционирана у контекст његовог *учења о узорима*.

Након овог излагања неопходно је, ипак, напоменути да истицање мање познатих места из Платонових дела о овој проблематици никако нема за циљ прикривање и намерно занемаривање оних која су боље позната и у којима Платон *јасно* критикује миметичко песништво. Водилца овог испитивања садржана је у потреби да се његови ставови јасно осветле, што никако није мотивисано навијачким и пристрасним односом према „алтернативној“ теорији о Платоновом схватању мимезиса. Не треба, дакле, заборавити, да је „живот који се бави подражавањем“ за Платона тек на *шестом месту по вредности*; да за њега песничко подражавање његовог добра представља *игру, а не озбиљан посао*; да вештину подражавања он описује изразом *phaule*; да подражавање стоји на трећем месту у односу на идеју, да би „изрезао“ сва места из Хомерових стихова чији је звук довољан да човек задрхти, мада овде Кауфман примећује да Платон не говори ни о једној трагедији, него о еповима.

Ипак, премда сматра да су ситуације у којима песник подражава нешто што „не може“ заслужне за „погрешке“ у уметничкој форми, Аристотел се око ових питања не слаже са Платоном и сматра да су грешке песника најчешће погрешке „*против поједине науке*, а не против саме песничке уметности.“.